

HỒI THỨ NĂM MƯỜI MỐT TRẬN ĐẤU CỦA SONG ÔNG

Độc Cô Hưng rất thông minh biết ngay dụng ý của câu "rất đáng tiếc" của đối phương nên y liền trợn ngược đôi lông mày lên, hơi có vẻ giận dữ đáp:

-Tô Báo Văn, đầu lâu của Độc Cô Hưng gắn ở trên cổ này với bầu nhiệt huyết, lúc nào cũng chuẩn bị để cho người ta lấy đi, thì người hà tất phải nói nhiều như thế làm chi?

Nói tới đó, y bỗng cau mày, thở dài một tiếng rồi nói tiếp:

-Người trong võ lâm phiến não nhất là vụ ân oán giang hồ cứ kéo dài mãi không dứt, nên bầu nhiệt huyết của Độc Cô Hưng này mà có thể rửa sạch được mỗi hận cũ của tôn sư ta với anh em người năm xưa thì ta cũng cam tâm tình nguyện đứng im cho người chặt đầu!

Nói xong y trở mắt lên nhìn thẳng vào mặt Báo Văn.

Nghe đối phương nói như vậy, Báo Văn cũng phải hổ thẹn thềm và nghĩ bụng:

-"Ta đã nổi danh trên giang hồ hơn ba mươi năm về trước, mà bụng dạ quảng đại, thái độ quang minh của ta vẫn còn thua Độc Cô Hưng ít tuổi thế này, như vậy không hổ thẹn sao được".

Tuy nghĩ như vậy, nhưng mặt vẫn lạnh lùng, cười khẩy đáp:

-Tô Báo Văn này lăn lộn giang hồ đã ngót bốn mươi năm, có khi nào bị cái trò giả nhân giả nghĩa của người lừa dối được? Độc Cô Hưng mau dẹp ý nghĩ đó đi, và cẩn thận mau tiếp tay ứng địch.

Y vừa nói dứt lời đã múa kiếm tấn công luôn. Lần này công của y khác hẳn lần trước như một trời một vực vậy. Chỉ thấy người y phát phơ trên gió, kiếm như điện chớp. Kiếm thế tấn công tới kinh lực đã tới theo ngay, không những ánh kiếm lắt léo mà lại còn có tiếng kêu "veo veo" đỉnh tai lên nữa. Thế nào cũng ác độc, kiếm nào cũng lợi hại.

Chỉ trong nháy mắt, y đã tấn công luôn mười mấy kiếm liền khiến Độc Cô Hưng không có thể phân cao thấp với y mà phải nhận định mình bị lép vế dần, Độc Cô Hưng càng đấu càng sợ hãi và phải nghiêng răng mím môi để cố khổ chiến cho tới cùng.

Tình thế đã rất rõ ràng, giỏi lắm Độc Cô Hưng chỉ chống đỡ thêm được trăm hiệp nữa là cùng. Sau trăm hiệp, y không vút kiếm để cho đối thủ đâm chém thì cũng bị thương dưới thế kiếm của địch.

Tình hình ấy, các cao thủ của chính phái đều cau mày lại lo âu vô cùng. Ai nấy đều chuẩn bị, hễ thấy Độc Cô Hưng lâm nguy là ra tay cấp cứu ngay.

Trái lại, quân tà của ma đạo thì người nào người nấy đều cười khì, cả Âm Dương Song Ma cũng không còn vẻ bất mãn nữa.

Vừa rồi Lục Châu nói mĩa, Thiếu Khoan tức giận khôn tả, nên y muốn nhân lúc này trả đũa cho Lục Châu vài câu, nhưng sau khi y lại nghĩ thầm rằng:

"Đang có rất nhiều cường địch tới dự, ta cần phải lợi dụng hai ma đầu cái thế này. Ta cần phải trả đũa mối thù ba mươi năm về trước đã rồi sẽ tính toán vợ chồng y sau".

Nghĩ tới đó, y liền cầm chén lên chuốc rượu Âm Dương Song Ma và mỉm cười nói :

-Xin mời Dương đại ca và đại tẩu uống cạn chén này để mừng cho Tô bát đệ thắng trận này.

Thúc Độ gật đầu đáp:

-Tô bát đệ đắc thắng đến nơi, quả thực đáng mừng lắm.

Nói xong, y nâng chén lên uống cạn luôn.

Riêng có Lục Châu chỉ trợn mày và lạnh lùng đáp:

-Chúc Thiên Tôn, trận đấu đã dứt khoát đâu. Dù bát đệ có thắng cũng là lớn bắt nạt bé, vẻ vang gì mà đáng mừng như thế cơ chứ?

Thấy y thị nói vậy, Thiếu Khoan ngượng vô cùng, gượng cười nói:

-Đại tẩu nói như vậy, Thiếu Khoan tôi xin đổi chén rượu này là mừng đại ca đại tẩu ra nhập minh ước với Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta đồng tâm hiệp lực để trả thù cho sướng tay nhé?

Thúc Độ biết Thiếu Khoan, Đinh Ngọc Sương, Uất Trì Cảnh đã nghi ngờ vợ chồng mình rồi. Nếu lúc này giở mặt với nhau ngay tuy vợ chồng mình không sợ gì chúng, nhưng thế nào cũng bị bọn bên chính phái chê cười cho chứ không sai.

Nghĩ như vậy, y liền mỉm cười, gật đầu và trả lời Thiếu Khoan rằng:

-Vì chúng tôi liên minh, tất nhiên đáng uống mừng lắm. Nào, Thúc Độ tôi cũng muốn mượn vấn đề này uống cạn thêm chén nữa.

Thấy Thúc Độ nói thế, Lục Châu không tiện nói thêm, chỉ lạnh lùng cầm chén rượu lên uống và quay mặt nhìn lên võ đài ngay.

Trong lòng rất tức giận, Thiếu Khoan không dám giận ra mặt mà chỉ nói lấy lệ với Thúc Độ vài câu rồi cũng quay mặt nhìn lên trên võ đài.

Ngờ đâu, Thiếu Khoan vừa đưa mắt nhìn lên võ đài đã giật mình đến thoát một cái, và toát mồ hôi lạnh bụng bảo dạ rằng:

"Theo tình hình này đừng nói hận ba mươi năm xưa không trả đũa được, và chưa biết chừng đại hội hôm nay anh chị em mình đều mất mạng hết ở trên võ đài, máu vãi trong Ly Hồn Cốc này cũng nên?"

Không riêng gì Thiếu Khoan lo âu cả vợ chồng Thúc Độ cũng cau mày lại, nhưng người lo âu nhất là Báo Văn đang đấu trên võ đài.

Y vốn dĩ đã thắng thế, nhưng vì lời ăn lẽ nói, bụng dạ và hành động của Độc Cô Hưng quá quang minh lỗi lạc nên đã khiến các người có mặt tại đó, bất cứ chính hay tà, đều có lòng thương hậu sinh tiểu bối ấy.

Cho tới ngày nay, tất cả anh em trong Hoàn Vũ Cửu Sát chưa có một ai thù được một đệ tử ra hồn cả. Tuy Báo Văn biết Độc Cô Hưng là môn hạ của kẻ thâm thù mình, nhưng lòng thương hại đã nổi lên rồi, thì dù sao y cũng không nhẫn tâm hạ sát thủ giết chết thằng nhỏ quang minh lỗi lạc như vậy.

Trong lúc nửa muốn giết nửa muốn tha, đầu óc bối rối, tránh sao khỏi kiếm pháp hơi chậm. Thừa dịp ấy Độc Cô Hưng thấy thế công của Báo Văn không nhanh và mạnh như trước nữa liền phản công luôn, y giở "Tam Kỳ Thần Kiếm" với "Thập Bát La Hán kiếm" ra cùng một lúc, cương tương phù, âm dương cũng thế, và càng đấu lâu bao nhiêu, y càng hiểu thấu hai pho kiếm pháp ấy, nhờ vậy y đã phát huy được tới mười hai thành công lực.

Báo Văn đã bỏ lỡ dịp may, để cho đối phương cứu vãn được thế nguy, trái lại y bị lép vế, nên y chỉ có trầm tĩnh mà đối phó, giở thân pháp rất nhanh nhẹn hẳn thế ra, để tránh né và thừa cơ phản công. Nhưng hai pho kiếm pháp của Độc Cô Hưng quá tinh diệu, nên y chỉ có cách chống đỡ và tránh né thôi, chứ nhất thời không sao phản công lại được.

Chỉ trong nháy mắt, Độc Cô Hưng đã tấn công được bảy tám mươi thế, nhưng vì thấy tấn công mãi không thắng nổi đối phương, nên y đã nóng lòng suốt ruột vô cùng.

Thì vừa lúc đó Báo Văn bỗng bước chéo sang bên để tránh thế công của y, và thừa cơ chém ngang một thế kiếm, nhằm ngang lưng Độc Cô Hưng tấn công tới.

Độc Cô Hưng cả người lẫn kiếm quay luôn sang bên, toàn thân chân lực của y đều dồn cả vào thanh bảo kiếm Linh Tây. Y liền hét lớn một tiếng, giở luôn thế "Đại Mộng Sơ Tinh" ra, xoay kiếm từ phía bên trái đưa ngược trở lại để khua vào trường kiếm của Báo Văn.

Thấy kiếm của mình sắp va đụng được vào kiếm của địch, Độc Cô Hưng cả mừng, chuẩn bị chặt gãy trường kiếm của đối phương xong thân kiếm lại rút lui luôn.

Ngờ đâu, trong lúc kiếm của hai người sắp va đụng nhau, thì Báo Văn bỗng cười khẩy một tiếng, trầm thanh kiếm xuống, dùng thế "Lão ngư thoát câu" không để cho kiếm của mình chạm vào kiếm của đối phương.

Vì dùng sức quá mạnh, kiếm lại khua hụt, Độc Cô Hưng lão đảo cả người sang phía bên trái, lúc này y mới biết mình đã mắc hãm đối thủ rồi, muốn thân thế và đứng vững lại cũng không còn kịp nữa.

Khi nào Báo Văn chịu bỏ lỡ dịp may này vội dồn sức vào trường kiếm và hất luôn mũi kiếm lên để đâm vào bụng dưới của Độc Cô Hưng.

Dùng thân pháp rất ảo diệu, Độc Cô Hưng loạng choạng lùi ngay về phía sau ba bước. Ngờ đâu, kiếm của Báo Văn vẫn như bóng theo hình, mũi kiếm cứ nhằm đơn điền của y đâm tới. Bắt buộc Độc Cô Hưng phải lùi thêm mấy bước nữa.

Sau cùng Độc Cô Hưng đã lui ngay tới mép võ đài, không còn cách nào lui được nữa, mặt lộ vẻ bẽn lẽn, y liền dùng chân nhún một cái, đá lăng không phi lên trên năm trượng, khi hạ chân xuống tới mặt đất, y vội cụt hứng cúi đầu xuống mặt đờ bưng, lui thủ đi tới cạnh Độc Cô Sách hầu rĩ khẽ kêu gọi một tiếng "đại ca" rồi y lẳng lặng ngồi xuống cạnh đó chẳng nói chẳng rằng.

Độc Cô Sách cau mày lại liếc nhìn y một cái nhất thời chàng cũng không biết dùng lời lẽ gì để an ủi người sư đệ này.

Trong lúc chàng đang phân vân khó xử thì bên cạnh bỗng có tiếng cười rất lớn nổi lên, chàng ngạc nhiên quay lại đã thấy Vân Vũ tiên khách Phạm Long Sinh đang cười ha hả và cất tiếng nói:

-Độc Cô lão đệ, anh em Hoàn Vũ Cửu Sát đều giang hồ đệ nhất cao thủ đương thời, hôm nay tái xuất là đã quyết tâm trả cho được mối thù ba mươi năm về trước, đối thủ chính thức của chúng là Đại Bi Tôn Giả và Tam Kỳ Vũ Sĩ, Độc Cô Hưng biểu đệ hãy còn ít tuổi, mà có thể đấu luôn ba trận với Tô Báo Văn như thế, tiếng tăm cũng đã lừng lẫy khắp võ lâm rồi và ai ai cũng đều đồng thanh khen ngợi. Như vậy phải nói là vẻ vang, lão đệ nên khen ngợi Độc Cô Hưng lão đệ đi mới phải.

Độc Cô Sách nghe nói, liền hớn hở cười, gật đầu đáp:

-Ý kiến và lời giải thích của đại ca rất chính xác, khiến ai cũng phải tâm phục. Tuy Hưng đệ thông minh hơn người lại được danh sư chỉ điểm cho thực, nhưng tuổi hãy còn ít, nên công lực và hoả hầu thể nào cũng còn thua anh em Hoàn Vũ Cửu Sát, vì họ đã tu luyện hàng mấy chục năm rồi. Hướng hồ kinh nghiệm lâm địch càng không phong phú bằng Tô Báo Văn. Cứ đem những cái đó mà suy luận, chỉ e Báo Văn dù thắng trận, nhưng lòng lại bứt rứt hơn Hưng đệ là khác..

Dật Tư ngồi cạnh đó, liền đỡ lời:

-Biểu đệ đoán không sai chút nào, các người thử xem Báo Văn trở về đến chỗ ngồi, cứ cúi đầu không khác gì con gà chọi bị thua mà Âm Dương Song Ma lại tỏ vẻ khinh thị cười khẩy luôn mồm. Nên không riêng gì y mà cả Độc Thủ Thiên Tôn các người cũng có vẻ khó chịu nốt. Theo sự nhận xét của tôi, thì tuy Hưng đệ cảm thấy không được vẻ vang, nhưng chúng cũng phải chịu bại Hưng đệ rất khôn ngoan khéo léo và đã xếp đặt một kế ly gián, rồi sau này thể nào Âm Dương Song Ma với bọn Hoàn Vũ Cửu Sát cũng mặt hiền mà lòng chẳng lành, như vậy thực lực của chúng thế nào cũng giảm bớt rất nhiều và đồng thời cũng tạo lợi ích cho việc vệ đạo giáng ma của chúng ta.

Độc Cô Sách một mặt lẳng lẳng nghe, một mặt đưa mắt nhìn quần tà ngồi ở phía đằng xa, quả đúng như Dật Tư nói, Âm Dương Song Ma và Hoàn Vũ Cửu Sát đều có vẻ không vui và đã để lộ lên trên nét mặt.

Dật Tư vừa nói dứt, lại nói tiếp:

-Từ khai đại hội khai mạc đến giờ đôi bên đã so tài với nhau mấy trận, bây giờ để tôi lên thách thức Đinh Ngọc Sương đấu một trận mới được.

Nàng vừa nói dứt, chưa kịp đứng dậy đã nghe thấy một tiếng quái dị và một bóng người nhanh như điện chớp nhảy lên trên võ đài liền.

Dật Tư nghe thấy tiếng cười biết là Công Dương Thọ, liền cau mày lại gượng cười nói:

-Lão già này tranh nhảy lên trên đài trước, phá hỏng cả kế hoạch của tôi.

Nàng vừa nói tới đó thì Công Dương Thọ đã lên tới võ đài, một tay vuốt bộ râu dê, rồi quay mặt về phía quần tà giỡn dục hỏi:

-Võ lâm đã nhân Công Dương Thọ đã tham dự đại hội này chẳng lẽ vào núi báu mà lại về tay không hay sao. Nhưng không biết ma cha ma con nào vui lòng lên đây đấu với già này một trận?

Cái tên Hận Thiên Ông Công Dương Thọ không kém gì các chưởng môn của các đại môn phái trong đương kim võ lâm, nhưng Âm Dương Song Ma lại bĩu môi làm ra vẻ khinh thị.

Công Dương Thọ thấy thế, có vẻ bực mình, đang định chỉ danh khiêu chiến, thì đã có tiếng cười rung động cả trời nổi lên, bóng vàng thấp thoáng, liền có một bóng người béo lùn lẳng không phi lên. Người đó vừa lên tới Công Dương Thọ đã nhận ra ngay chính là Thiết chưởng Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh, nên ông ta liền trợn một mắt quái dị lên, giả bộ không biết, cười giọng kiêu ngạo và hỏi:

-Các hạ là ai?

Uất Trì Cảnh chột một mắt, nên y cũng trợn một mắt lên, con người duy nhất ấy tia ra một luồng ánh sáng chói lọi, liếc nhìn Công Dương Thọ và lạnh lùng đáp:

-Ta là người thứ ba của nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát, trước kia là ả cước tẩu thần...

Không chờ y nói dứt, Công Dương Thọ đã cười giọng quái dị ngắt lời nói tiếp:

-Có lẽ bây giờ các hạ đã đổi tên Thiết chưởng Tiểu tiên ông Uất Trì Cảnh rồi phải không? Hà hà... hân hạnh thực, hân hạnh thực!

Nói tới đó y đột nhiên cười như điên như khùng một hồi, cười xong lại vuốt bộ râu dê gật đầu lia lịa và nói tiếp:

-May mắn thực, may mắn thực! Sao lại có chuyện xảo hợp như thế! Các hạ là Tiểu Tiên Ông, tại hạ là Hận Thiên Ông, lưỡng ông tương phùng thì thực là thích hợp quá. Nhưng lão phu nghĩ đi nghĩ lại, nhận thấy mình vẫn chiếm phần hơn một chút, chả lẽ các hạ không sợ bị thiệt thòi hay sao?

Cau mày lại, Uất Trì Cảnh thắc mắc không hiểu cười khẩy đáp:

-Khi lão phu nổi danh, chưa hề nghe thấy trong giang hồ nói tới cái tên Hận Thiên Ông.

Trợn ngược hai mắt quái dị lên Công Dương Thọ nói tiếp:

-Nhưng bây giờ các hạ chỉ còn lại có một mắt thôi.

Uất Trì Cảnh nghe Công Dương Thọ nói xong mới biết đối phương có ý nhạo báng mình vào hồi ba mươi năm về trước ở trong Ly Hồn cốc bị Nam Môn Vệ dùng "Thiên cương chỉ lực" đâm chột một mắt.

Bất cứ là ai hề bị người khác công bố nỗi đại nhục của mình thế nào cũng tức giận chịu không nổi. Uất Trì Cảnh cười khẩy luôn mồm và trả lời:

-Công Dương Thọ người dám cam đoan ngày hôm nay không bị người ta huỷ một mắt như lão phu không?

Công Dương Thọ nghe thấy Uất Trì Cảnh nói như thế lại càng cười lớn tiếng thêm, tiếng cười lần này của y rất bén nhọn và khiến võ đài cũng phải rung động.

Uất Trì Cảnh kinh hãi thâm biết đối phương đã định tâm thần nội gia chân khí xen vào tiếng cười đó để khiến chiến với mình vì mình có biệt danh là Tiểu Tiên Ông. Nghĩ tới đó, y không chịu lép vế liền vận chân khí ở đờn điền ngừng đầu nhìn trời, rồi bỗng bật ra những tiếng cười ha hả vừa mạnh vừa dài...

Tiếng cười của y làm đình tai mọi người và kêu "vo vo" hoài. Một người cười oang oang còn một người cười rất bén nhọn nhưng nói đến công lực thì hai người ngang tài nhau không ai hơn ai kém cả.

Nửa tiếng đồng hồ sau hai người mới nín cười nhìn nhau một hồi. Tuy Công Dương Thọ đã thấy rõ công lực của đối phương không kém gì mình, nhưng vẫn lộ vẻ kiêu ngạo nói:

-Dù Công Dương Thọ này có bị người huỷ mất một mắt thì cũng chỉ như người hiện thời. Nhưng còn người, nếu bị người ta huỷ nốt chiếc mắt chột này, thì người sẽ biến thành thằng mù mà trở nên tàn phế ngay.

Nói xong y lại cười ha hả hoài.

Tự biết mồm mép của mình không bằng đối phương Uất Trì Cảnh đành phải nghiêng răng mím môi giận dữ quát lớn:

-Chưa biết ai đã huỷ được mắt của ai, phải đấu qua một trận thì mới biết được mèo nào cắn mỉu nào.

Nói xong, y chưa kịp chuẩn bị thì Công Dương Thọ đã phi thân tới tấn công luôn. Y vội trảm vai trái xuống giơ cánh tay phải nên giở thế "Hoành đoạn giang lưu" (chặn ngang dòng sông) thế võ này của y vừa nhanh vừa mạnh tuyệt luân.

Ngờ đâu thế công ấy của Công Dương Thọ chỉ là hư chiêu để đùa thôi nên tay của Uất Trì Cảnh vừa gạt đỡ tới chỗ đó, thì không thấy tay của đối phương đâu hết, y mới biết bị mắc hãm. Vì dùng sức quá mạnh, nên người y đâm bổ ngay về phía

trái, nửa mình trên nghiêng hẳn xuống. HậnThiên Ông bỗng cười giọng quái dị, tay vượt bộ râu dê trông rất khôi hài, hai mắt lim dim gật đầu lia lịa nói:

-Kể người phản ứng cũng khá nhanh đấy, nhưng vẫn còn thiếu trầm tĩnh!

Tức đến học máu ra được, Uất Trì Cảnh phải cố nén lửa giận xuống và nghĩ bụng:

"Đằng nào thì người cũng đã lên đây đấu với ta, ta chỉ cần giết chết người là có thể trả được mối thù hận này ngay".

Nghĩ như vậy, y mới ổn định tâm thần và nguôi cơn giận, nên y lại cười ha hả và hỏi tiếp:

-CôngDương Thọ, người với ta đã lên trên đài rồi, bây giờ người định đấu cách nào?

Công Dương Thọ gật đầu đáp:

-Khách tùy chủ tiệm, người muốn đấu như thế nào lão phu cũng tiếp hết.

Uất Trì Cảnh lại cười như điên như khùng, cố ý làm ra vẻ khinh thị, kiêu ngạo nói:

-Dù sao lão phu cũng nổi danh trước người, nên lão phu không muốn chiếm phần hơn, để tùy người muốn đấu thế nào cũng được. Người cứ việc nói ngay ra đi?

Công Dương Thọ tay vượt bộ râu dê gật đầu nói tiếp:

-Như vậy cũng được. Vừa rồi lão phu đã lãnh giáo một trận bởi ba chữ Tiểu TiênÔng của người rồi, tuy không cao mình gì nhưng cũng không đến nỗi tệ lắm, vẫn còn có thể dùng ba chữ TiểuTiên Ông ấy được nữa. Bây giờ lão phu lại muốn thử xem Thiết Chưởng của người có thực cứng rắn không?

Thấy Công Dương Thọ đòi so tài chưởng pháp với mình, Uất Trì Cảnh mừng thầm, chớp nháy con mắt chợt một cái rồi hỏi lại:

-Công Dương Thọ, người muốn đấu như thế nào cứ việc nói đi?

Công Dương Thọ giơ song chưởng lên đẩy về phía trước và đáp:

-Người ngoài nghề chỉ thích xem cho vui mắt, còn người trong nghề thì lại cần xem tài nghệ.

Uất Trì Cảnh gật đầu lia lịa đáp:

-Nếu vậy chúng ta hãy đấu mấy thế rất náo nhiệt cho vui mắt đã, rồi lại như hai con bò đần độn húc đầu vào nhau để thử nội lực một hồi nhé?

Nói xong, y đã tiến ngay vào giữa đài, để chiếm lấy địa vị có lợi hơn.

Công Dương Thọ thấy thế trợn một mắt lên, cười khẩy và nghĩ bụng:

"Thực không biết xấu hổ, nói khoác nói láo nửa ngày, rút cục người vẫn chiếm phần hơn về mình".

Nghĩ đoạn, y liền bước chéo lên ba bước, đứng ở phía trước bên phải Uất Trì Cảnh.

Mắt bên phải của Uất Trì Cảnh đã bị Nam Môn Vệ dùng "Thiên cương chỉ lực" đâm mù vào hồi ba mươi năm về trước, nay Công Dương Thọ đứng ở bên phải của y thì y làm sao mà trông thấy được, nên y vội xoay người quay mình lại ngay.

Công Dương Thọ lại quay người nửa vòng, lướt sang bên cạnh tiếp Uất Trì Cảnh cũng không chịu lép vế, vội quay theo luôn. Hai người quay như vậy mấy lần. Uất Trì Cảnh không sao nhìn được, liền giận dữ quát:

-Công Dương Thọ, người làm thế mãi là có dụng ý thế nào?

Công Dương Thọ trợn to hai mắt lên cười ha hả và đỡ lời:

-Người đã không biết hổ thẹn chiếm lấy địa vị có lợi nhất ở nơi chính giữa này thì tất nhiên lão phu phải có quyền nhằm chỗ yếu nhất của người tấn công ba thế võ trước chứ?

Uất Trì Cảnh nghe thấy Công Dương Thọ nói như thế mặt đỏ bừng, giận dữ đáp:

-Đừng nói Công Dương Thọ người muốn tấn công ba thế, dù nơi có tấn công ba mươi thế, Uất Trì Cảnh này vẫn dư sức chống đỡ mà còn đả thương người ngay là khác.

Công Dương Thọ nói tiếp:

-Người đừng có hối hận đấy nhé?

Uất Trì Cảnh cau mày lại đánh liều cười khẩy đáp:

-Anh em Hoàn Vũ Cửu Sát chúng ta xưa nay giữ rất đúng lời hứa, nói một là một, chứ không bao giờ nói hai đầu mà người sợ.

Công Dương Thọ liền nói tiếp: "Được lắm!" Đồng thời tiến lên một bước, nhắm phía bên phải của Uất Trì Cảnh tấn công, giở mười thành công lực ra sử dụng thế "Lăn hổ thân yêu" (hổ lười vươn vai) mà đẩy mạnh một thế.

Bị nói khích, không chịu nổi. Uất Trì Cảnh nói khoác, tất nhiên y không thể để cho đối phương biết mình hãi sợ bị tấn công phía yếu nhất ấy. Y đành phải vận hết công lực vào cánh tay phải, giở thế Vân Long đầu giáp (rồng mây chấn động vẩy) để chống đỡ chưởng phong như vũ như bão của Công Dương Thọ tấn công tới.

Sau một tiếng kêu rất lớn, dư kinh của hai bên bay sang tứ phía không khác cuồng phong thổi tới, đủ thấy lợi hại biết bao. Cử tọa đều vỗ tay khen ngợi.

Đáng lẽ nội gia chưởng lực của Uất Trì Cảnh không kém gì nội gia chưởng lực của Công Dương Thọ nhưng vì y một tay chống đỡ song chưởng của đối phương thì tất nhiên y phải lép vế hơn, dù hai chân của y vẫn đứng nguyên một chỗ, thân hình không bị lảo đảo, riêng có cánh tay thì bị chưởng lực của đối thủ chấn động đến tê tái và uể oải không còn sức lực gì nữa, nên y kinh hãi khôn tả.

Nhóm Hoàn Vũ Cửu Sát ẩn núp ở chỗ biên cương hoang vu đã ba mươi năm trời, không dám bước chân vào giang hồ, thì tất nhiên Uất Trì Cảnh không sao biết được Công Dương Thọ thuộc môn phái nào và luyện võ công gì cả.

Âm Dương Song Ma là người rất tự kiêu tự đại ở trong võ lâm. Vợ chồng y không coi ai vào đâu hết, chỉ trừ Thích Đạo Song Tuyệt với Vân Vụ Tiên Khách Phạm Long Sinh người trong nhóm Vân Vụ Tam Hung ra là còn hơi kính nể một chút thôi, chứ Độc Thủ Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan thì vợ chồng y cũng không coi vào đâu hết.

Tuy Hận Thiên Ông Công Dương Thọ là cao thủ hạng nhất trong võ lâm, nhưng vợ chồng Âm Dương Song Ma cũng không bao giờ thêm chú ý tới.

Uất Trì Cảnh không dám để lộ ra mặt ngấm ngầm vận chân khí khiến cánh tay mau phục nguyên rồi cười khẩy nói:

- Công Dương Thọ sức lực song chưởng của người chả hơn kinh lực của một cánh tay của lão phu là bao.

Công Dương Thọ, cười ha hả đáp:

- Uất Trì Cảnh người đừng giả làm bộ làm tịch ở trước mặt mọi người như thế nữa. Bằng không ta ra tay tấn công lần thứ hai, cứ cố ra tay chống đỡ thì thế nào cũng chết oan chứ không sai.

Thấy đối phương nói như vậy Uất Trì Cảnh hổ thẹn mặt đỏ bừng, nhưng không dám nói năng gì nữa. Công Dương Thọ lại cười như điên như khùng nói tiếp:

- Uất Trì Cảnh người cứ yên tâm mà điều công vận khí để cho cánh tay khôi phục công lực lại đi rồi đấu với lão phu một trận cho thật đã, hà tất phải nói khoác nói lác để tự bêu xấu thế làm gì?

Thấy đối phương nói toạc sự bí ẩn của mình ra. Uất Trì Cảnh tức giận đến nghiến răng kêu "còm cộp". Quả nhiên, y không sợ hổ thẹn với mọi người, mà cứ đứng yên tại chỗ, ngấm ngầm vận công lực để cho cánh tay mau hồi phục hơi sức. Lúc ấy quần tà ngồi ở gần võ đài mới biết Uất Trì Cảnh bị lép vế, nên tên nào tên nấy đều lộ vẻ ngạc nhiên và cùng nhìn cả lên võ đài.

Một lát sau, Uất Trì Cảnh mới thở một tiếng thật dài bỗng ngẩng lên nhìn Công Dương Thọ cười như điên như khùng hỏi:

- Công Dương Thọ người đã bỏ lỡ một dịp may hiếm có người có tiếc không?

Mặt lộ vẻ khinh thị, Công Dương Thọ bĩu môi cười khẩy đáp:

- Vừa rồi người nói khoác cho ta được tấn công ở phía bên phải của người ba thế trwoacs, nhưng mới tấn công có một thế mà người đã chịu không nổi. Như vậy đủ thấy dịp hiếm có mà người vừa nói còn nhiều lắm.

Uất Trì Cảnh nghe nói ngẩn người ra giây lát, không sao trả lời được, vì tuy y rất hung ác tính nóng nảy thực nhưng dù sao y cũng không dám để cho tên tuổi của Hoàn Vũ Cửu Sát bị người ta mai mỉa khinh thị ở trước mặt hơn trăm vị anh hùng hào kiệt như vậy.

Y không dám nuốt lời vừa nói và cũng không dám để cho Công Dương Thọ tấn công thêm hai mươi chín thế nữa, nên y cảm thấy rất khó xử, cứ đứng chờ người ra tại đó.

Công Dương Thọ thấy thế liền thở dài một tiếng và nói:

-Tuy ngươi là tên đại gian đại ác trong hắc đạo, nhưng ngươi vẫn biết quý tên tuổi đủ thấy ngwei vẫn là người có trái tim của con người. Vừa rồi ngươi bị lép vế như vậy, chỉ coi như là trừng phạt sơ sơ thôi. Bây giờ chúng ta hãy bắt đầu, ai nấy cùng giở chân tài thực học ra chính thức đấu với nhau một trận.

Nghe thấy Công Dương Thọ nói, Uất Trì Cảnh khẽ thở ra một cái rồi vội hỏi:

-Ngươi tự nguyện huỷ bỏ dịp may được tấn công luôn hai mươi chín thế ấy hay sao?

Công Dương Thọ cười giọng quái dị đáp:

-Cần lợi chỉ nên một lần thôi. Cổ nhân thường nói: "Đắc ý bất nghi tái vãng" (được mãn ý không nên tái diễn). Nếu quá trớn sẽ thành vô dị ngay. Uất Trì Cảnh, ngươi hãy giở hết tài ba của ngươi và pho thiết chưởng ra đi! Dù Công Dương Thọ này địch không nổi ngươi, chết ngay tại chỗ, cũng không ân hận chút nào.

Uất Trì Cảnh cau mày lại, biến sắc liên tiếp ngừng mặt lên trời cười ha hả mấy tiếng nhưng tiếng cười của y lúc này đã bình hoà chứ không còn the thé khó nghe và kiêu ngạo như trước nữa.

Công Dương Thọ thấy thế mừng thầm.

Độc Thiên Tôn Chúc Thiếu Khoan thấy tình hình diễn biến ở trên võ đài, y liền cau mày lại, và trong lòng cảm thấy có một triệu chứng rất xui nổi lên.

Lúc ấy Sở Lục Châu lại dùng giọng mũi kêu "hừ" một tiếng và bĩu môi tỏ vẻ khinh thị vô cùng.

Uất Trì Cảnh cười xong, thay đổi hẳn thái độ, vội lui về phía dưới chứ không tranh đứng ở giữa võ đài để cầu lợi như trước. Đồng thời, y còn chấp tay vái chào Công Dương Thọ và nói tiếp:

-Công Dương lão ca, Uất Trì Cảnh đợi chờ lão ca chỉ giáo cho.

Công Dương Thọ cũng nghiêm nét mặt lại, chấp tay đáp lễ và trả lời:

-Uất Trì huynh, khỏi cần phải khách sáo. Chúng ta bắt đầu tử võ nhé?

Hai người lại vái nhau một lạy nữa, rồi bắt đầu giở thân pháp ra chạy quanh đài hai vòng. Công Dương Thọ bước chéo lên một bước, ngăn cản lối đi của Uất Trì Cảnh dùng thế "Đơn chưởng khai bia" tấn công luôn.

Uất Trì Cảnh hét lớn một tiếng:

-Hãy coi thế võ này của tại hạ.

Nói xong, y liền tiến lên định phản công nhưng lại lui ngay về phía sau tám thước.

Thế võ nọ của Công Dương Thọ vốn dĩ dùng để mở đường, thấy Uất Trì Cảnh không chống đỡ mà lại rút lui, ông ta không do dự gì hết, giơ tả chưởng lên sử dụng luôn thế "Vân long tam hiện" một thế, biến thành ba liên hoàn bất tuyệt, khiến người ta không biết đâu mà đo lường.

Uất Trì Cảnh mỉm cười, thái độ rất nhẹ nhõm, giơ hữu chưởng lên, sử dụng Cầm long thủ pháp vừa bảo thủ vừa tấn công.

Người nhà nghề chỉ ra tay một cái là biết đối phương có tài hay không ngay. Thế võ ấy của Uất Trì Cảnh là một thủ pháp khắc chế thế "Vân long tam hiện" của Công Dương Thọ.

Vội thu chưởng lại, Công Dương Thọ quay nửa vòng để tránh, lại giở thế "Tỳ bà tam điệp" ra. Chưởng của ông ta dồn ra ba luồng phóng ra một lúc, nhằm bụng dưới và ngang lưng của Uất Trì Cảnh tấn công tới.

Thế "Tỳ bà tam điệp" này của Công Dương Thọ đã sử dụng tới bảy tám thành nội lực cho nên chưởng chưa tới nơi, kinh phong đã tới người của địch thủ trước. Uất Trì Cảnh vội giở thế "Thuỷ huy ngũ huyền" (tay gạt năm dây đàn) ra.

Kình lực chưởng phong của hai người vừa va đụng vào nhau đã có ba tiếng kêu "bùng, bùng, bùng" liên, không khác gì tiếng sấm sét vậy. Chưởng của hai người chưa va đụng nhau.

Uất Trì Cảnh và Công Dương Thọ đều ngửa người về sau, nhưng chân vẫn đứng vững tại chỗ. Hai người ngừng đâu lên nhìn nhau mặt đều lộ vẻ khâm phục.

-----oOo-----